

תקות מנחם

גיליון מס'
196

יו"ל לקראת ש"פ תזריע מצורע - ג' אי"י
ה'ל תהא שנת עליון

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ה"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי' ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר שופטים - ב'

מחזור כ"ח שנה כ"ו

בעז"ה יום ג' פרשת תזריע מצורע כ"ט ניסן ער"ח אייר ה' תהא שנת עליון

סיום הלכות עדות והתחלת הלכות ממרים

היתה השראת השכינה, הוא הארון שנקרא "ארון העדות"⁶ כי בו נתנו ושמו את "לוחות העדות"⁷ כמ"ש⁸: "ונתת אל הארון את העדות אשר אתן אליך".

ומוסיף במדרש תנחומא⁹: "אמר רשב"י אין עדות אלא תורה, שנאמר¹⁰ 'אלה העדות והחוקים והמשפטים'" (שהתורה עדות על הקב"ה).

ועל הפסוק הנ"ל בפרשת תרומה: "ונתת אל הארון את העדות אשר אתן אליך" אומר רש"י: "העדות. התורה, שהיא לעדות ביני וביניכם שצויתי אתכם מצוות הכתובות בה".

ועל הפסוק בפרשת כי תשא¹¹ "שני לוחות העדות", מבאר רבינו בחיי הטעם שנקראים עדות כי הם שנים כמו שני עדים, שההלכה בהלכות עדות "על פי שנים עדים וכו' יקום דבר"¹².

וזה לשון רבינו בחיי בפרשת כי תשא: "שני לוחות העדות. עדות היו לישראל שהשכינה שורה בתוכם¹³, כמו שמביא בידו חותמו של מלך. ועי"ד הפשט, מה שלא היה לוח אחד שיכתבו עליו עשרת הדברות והיו שנים, לפי שנקראים 'לוחות העדות' ואין עדות אלא בשנים. ועוד 'לוחות העדות', האבן מן הארץ והכתב מן השמים, וכענין שכתוב¹⁴: 'ואעידה בם את השמים ואת הארץ'. ועי"ד המדרש¹⁵: שני לוחות העדות, כנגד שמים וארץ כנגד חתן וכלה, כנגד שני שושבינין, כנגד שני עולמי. אמר רבי חנינא 'לחתי כתיב (חסר בלא ו), לא זה גדול מזה ולא זה גדול מזה [ואולי ענין השוויון מורה, כמו בשני עדים שעדותן של השנים צריכה להיות שווה, יק"ר]... ומילת 'שני' תורה שהיו שנים, שנים מוסבת על הלוחות].

משכן העדות

א. את הלכות עדות התחילו, ולמדו את רובן, בפרשת שמיני, וי"ל הקשר;

תוכן ההתחלה ושם הפרשה שמיני, היא מעשה המשכן והעבודה "ביום השמיני"¹ שהוא היה היום הראשון לבנין המשכן בקביעות, ולהשראת השכינה ולירידת האש. ועל המשכן נאמר בכמה מקומות, החל מפרשת פקודי² שהיה "משכן העדות", וכן בכמה מקומות, החל בפרשת בהעלותך³ נקרא "אוהל העדות". ובהמשך למ"ש בגליון הקודם (מס' 195), נפרט עתה על איזה פרטים במשכן נאמר "עדות", ועל מה העידו ולמה, ושיש בו פרטים הקשורים "בהלכות עדות"; (א) כנ"ל, בפרשת פקודי נאמר "משכן העדות", ואומר על זה רש"י ע"פ המדרשים⁴: "עדות לישראל שויתר להם הקב"ה על מעשה העגל, שהרי השרה שכנינו (ענין המשכן) ביניהם".

ובנוסף להנ"ל, כתוב במדרש תנחומא שם: "למה המשכן שקול כנגד שמים וארץ, מה שמים וארץ הם מעידים על ישראל דכתיב⁵ 'העידותי בכם היום את השמים ואת הארץ, אף משכן עדות לישראל, שנאמר 'אלה פקודי המשכן משכן העדות'". ובמדרש רבה שם מוסיף: "ד"א עדות הוא לכל העולם שנתמנה מפי הקב"ה (ומפרש ה"מתנות כהונה": "שמשנה נתמנה ונצטווה על מלאכת המשכן, ולא עשאו מדעת עצמו, שהרי השרה שכנינו במעשה ידיהם").

[ועל הפסוק הנ"ל בפרשת בהעלותך: "וביום הקים את המשכן כיסה הענן את המשכן לאוהל העדות", אומר רש"י: "המשכן לאוהל העדות. המשכן העשוי להיות אוהל ללוחות העדות", היינו שהמילה עדות מוסבת על הלוחות].

ארון העדות - שני לוחות העדות

ב. והכלי הראשון והחשוב במשכן שכתוב בפרשת תרומה (כי שם

6 תרומה כה, נב.

7 שם פ' טו.

8 כה, טו.

9 אות ד.

10 ואתחנן ד, מה.

11 לא, יח.

12 שופטים יט, טו.

13 פסיקתא זוטרתא כאן.

14 וילך לא, כח.

15 תנחומא תשא טז, ושמו"ר מא, ז-ח.

1 א, ט.

2 לח, כא.

3 ט, טו.

4 תנחומא ב, שמו"ר נא, ד, ילקו"ש תיד.

5 ואתחנן ד, כו.

כלשון ישני כבשים¹⁶, ישני השעירים¹⁷. עכ"ל רבינו בחיי.

פרוכת בעדות

ג. ובפרשת אמור נאמר "פרוכת העדות", בקשר לעריכת המנורה נאמר¹⁸: "צו את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך וגוי' להעלות נר תמיד: מחוץ לפרוכת העדות וגו'".

ואומר רש"י¹⁹: "לפרוכת העדות. שלפני הארון שהוא קרוי עדות. ורבותינו דרשו על נר מערבי שהוא עדות לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל; שנותן בה שמן כמידת חברותיה, וממנה היה מתחיל ובה היה מסיים".

המילה אות ועדות

ד. מסיימים את הלכות עדות בפרשת תזריע מצורע, ויש לומר הקשר;

בתחילת פרשת תזריע נאמר²⁰: "וביום השמיני ימול בשר ערלתו" וענין ברית המילה הוא האות והעדוּת על הקשר בין היהודים והקב"ה. ולכן אומרים חז"ל²¹ שבשבתות וימים טובים לא מניחים תפילין (ע"פ פירוש המפרשים), כי ביום חול רגיל יש ליהודי שני עדים על האות והקשר עם הקב"ה; ברית המילה והתפילין; (בברית מילה נאמר בפרשת לך לך²²: "והיה לאות ברית ביני וביניכם". ובתפילין נאמר בפרשת בא²³: "והיה לך לאות על ידך(כה)". ובפרשת שמע²⁴ נאמר: "וקשרתם לאות על ידך". ובפרשת "והיה אם שמוע"²⁵: "וקשרתם אותם לאות על ידכם", ועדות היא בשני עדים. אבל בשבת, השבת עצמה היא אות ועדות על הקשר כמו שנאמר על השבת בפר' תשא²⁶: "כי אות היא ביני וביניכם לדורותיכם לדעת כי אני ה' מקדישכם" ואח"כ נאמר²⁷: "ביני ובין בני ישראל אות היא לעולם וגו'". ומכיון שיש כבר עדות אחת שהיא השבת, אין צורך לעדות התפילין כי העד השני היא ברית המילה שנמצאת תמיד עם היהודי [ואם יניח תפילין הוא כזולול באות השבת].

"תקות" חוט השני²⁸

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. בפרשת (וביום) שמיני תחילת העבודה ומעשה המשכן שנקרא "משכן העדות" וכן "אוהל העדות".
- ב. עדות לישראל שיותר להם על מעשה העגל שהרי השרה שכונתו, ביניהם.
- ג. במשכן "ארון העדות" בגלל שבו לוחות העדות, וכן "פרוכת העדות".

16 פנחס כח, ט.

17 אחרי טז, ח.

18 כד, ב-ג.

19 שבת כב, ב. מנחות פא, ב, פט, א.

20 יב, ג.

21 עירובין צו, א. מנחות לו, ב. ומובא בטור ובשו"ע או"ח ריש ס"י לא.

22 יז, יא.

23 יג, ט, טז.

24 ואתחנן ו, ח.

25 עקב יא, יח.

26 לא, יג.

27 פסוק יז.

28 יהושע ב, ח. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

ד. "שני לוחות העדות", כמו שני עדים לישראל, שהשכינה

שורה בתוכם.

ה. בתחילת פרשת תזריע, מילה ביום השמיני, אות ועדות

לקשר בין ישראל לקב"ה.

* * *

בעז"ה יום ו' עש"ק פרשת תזריע מצורע

ב' אייר "תפארת שבתפארת" יום הולדת אדמו"ר מהר"ש

"לכתחילה אריבער"!

ה' תהא שנת עליון

סיום הלכות ממרים והתחלת הלכות אבל

לא נהגו כבוד זה לזה

א. את הלכות ממרים התחילו ביום א' דר"ח אייר, שזו ההלכה הראשונה שהתחילו לאחר חג הפסח, בהם מתחילים ימי האבלות שבספירת העומר, על מיתת י"ב אלף זוגות תלמידי רבי עקיבא ש"לא נהגו כבוד זה לזה"²⁹.

ומפרש כ"ק אד"ש ענין זה שלא נהגו כבוד; שכשיש תלמידים רבים הקשורים ומקבלים מרב אחד, רבי עקיבא, כל אחד קיבל את דברי רבי עקיבא לפי הבנתו תכונותיו ואופיו, וכל אחד פירש אחרת את דברי רבי עקיבא, ולא יכל "לסבול" שמישהו אחר מפרש אחרת, ולכן לא נהגו כבוד זה לזה.

אבל אחרי שאנו לומדים בתורה שבע"פ את החסרון שבזה והעונש שקיבלו על זה, תורה - מלשון הוראה, על כל אחד ללמוד מזה שאפילו אם יש לו הפירוש והשיטה שלו בתורה, עליו לכבד ולהעריך גם את הפירוש והדעה האחרת של החכמים והתלמידים האחרים.

וענין זה קצת דומה לתוכן הלכות ממרים; שם מדובר על אלה שלא מקבלים את הדעות האחרות ולא מציינים להוראת הבית דין הגדול. וז"ל הרמב"ם בהל' ממרים³⁰: "אבל זקן ממרא האמור בתורה הוא חכם אחד מחכמי ישראל שיש בידו קבלה ודן ומורה בדיני תורה כמו שידונו ויורו כל חכמי ישראל, שבאת לו מחלוקת בדין מן הדינים עם בית דין הגדול, ולא חזר לדבריהם אלא חלק עליהם והורה לעשות שלא כהוראתם, גזרה עליו תורה מיתה. . . אע"פ שהוא דן והם דנים, הוא קיבל והם קיבלו - הרי התורה חלקה להם כבוד. ואם רצו בית דין למחול על כבודם ולהניחו - אינם יכולין כדי שלא ירבו מחלוקות בישראל. . . אין זקן ממרא חייב מיתה עד שיהיה חכם שהגיע להוראה סמוך בסנהדרין ויחלוק על בית דין וכי' ויורה לעשות כהוראתו, או יעשה הוא על פי הוראתו ויחלק עליהם והם ישובין בלשכת הגזית וכי'". עד כאן לשון הרמב"ם בהלכה זו. והוא ענין הדומה לתלמידי רבי עקיבא שלא נהגו כבוד זה בזה. וכנ"ל כביאור אד"ש בענין זה [ואמנם יתכן ששם לא מדובר בעניני הלכה למעשה או בבית דין הגדול, אבל זה דומה בענין הזלזול בדברי חכמים אחרים והמחלוקת שנגרם, וגם בהלכות הבאות מדובר על המחלוקת בין החכמים שלא מקבלים את הכרעתו ופסק בית דין הגדול].

והתיקון למחלוקת דווקא בימי הספירה להשתדל לחזק את האחדות והאהבה. והתקנה הגדולה שגם בשכונתנו "קראון הייטס" - "כאן ציוה ה' את הברכה" [שבהשגחה פרטית דווקא בימים אלה, ימי הספירה, וימים שלומדים את הלכות ממרים, קבלו את ה"פסק",

29 יבמות סב, ב.

30 פ"ג הל' ד-ה.

"תקות" חוט השני³⁸

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. ממרים דומה לתלמידי רבי עקיבא שלא נהגו כבוד זה לזה ומתו בימי ספירת העומר, והם ימי אבלות.
- ב. בימי הספירה צריכים לבטל המחלוקת ולחזק האחדות.
- ג. בפרשת תזריע מצורע נגע הצרעת בגלל דיבור לשון הרע, שמביא מחלוקת וכן ממרים.
- ד. לשה"ר נגד הצדיקים, וע"ד ממרים.

אוהב שלום

בקשר לנ"ל לירידת השכינה והאש על המזבח בפרשת שמיני שהיתה בזכות אהרן, דיבר אד"ש בשיחה, שזה היה בזכות ובגלל מעלתו של אהרן שהיה "אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה"³⁹.
ואולי הרמז בר"ת המילה "אש"; אש-שכינה, אהרן-שכינה, אוהב שלום, אהבה-שלום [וכן לשלום שנפעל בעו"ה בשכונתנו קראון הייטס, בימי ספירה אלו, וכהר"ת של רבני שכונתנו].

השלמה למ"ש בגליון 193 ע"ד איסור שתיית 'משקה'

א. כשדיבר הרבי בענין זה בשיחה בהתוועדות חגה"ש ה'תשכ"ח (כשהייתי כאן ב'קבוצה') נוסף למ"ש אמר גם:
(א) שיקיימו הדברים "אין פשעטלאן!" [=כלי סילוף הפשט].
(ב) "שוין עננוג רעדן וועגן דעם!" [=כבר מספיק לדבר ע"ז!].
ב. ונ"ל בפשטות הטעם לדברי אד"ש שאמר אז באותה התוועדות, שכתבנו בגליון הקודם בזה"ל: "און עס קען גאר זיין אז דאס (הציות לתקנה) איז "אבן הבוחן" אייב ער האלט זיך אין קלאמקע" [=ויתכן מאוד שזוהי (הציות לתקנת המשקה) "אבן הבוחן" אם הוא קשור ואוחז ב"קלאמקע" - ה"דיית" של הרבי (יתכן שהסיבה שהביטוי על התקשרות לרבי הוא "מהאלט זיך אין קלאמקע!", כי בדורות הקודמים לא יכלו בתדירות כ"כ להכנס ולראות את הרבי, וגם לא כ"כ התפללו בציבור ומה שיכלו לראות מבחוץ זה את ה"קלאמקע" (הידיית של דלתו של הרבי) ולכן זה היה ביטוי של "התקשרות"].
ולמרות שהרבי אמר אז ע"ז רק "יתכן שזהו אבן הבוחן", הרי ידוע שכשרבי אומר על דבר בלשון ספק, אצלנו הדבר וודאי. ע"פ הסיפור שפעם חזר הרבי הקודם לפני אביו הרבי הרש"ב מאמר ששמע קודם ממנו, ועל ענין מסוים שאמר הרי"צ בלשון פשיטות אמר לו האבא: "אבל הרי אני אמרתי בלשון ספק!?! ענה לו הבן הרבי הקודם: "מה שאצלם בספק, אצלי זה וודאי!".
ולהבין התמיהה, איך זה שדווקא גזרת ותקנת המשקה היא "אבן הבוחן" על ההתקשרות, ובפשטות צ"ל "אבן הבוחן" לימוד ותפילה וקיום המצוות וה'מבצעים'!?

ונדמה לי שההסבר פשוט; אם החסיד מתרשל בלימוד וכד' או ב'מבצעים', הדברים באים מצד העצלות של הנפש הבהמית, משא"כ מי שר"ל עובר על גזירת ה'משקה' יותר מהשיעור, הדבר בטוח שלא עושה זאת מרגש של פריקת

שבוע"ה בוודאי כולם יקבלוהו ויצייתו לו] ישרור השלום והאחדות והאהבה והכבוד המלא של כולם לכולם, שזה בוודאי מביא את התגלות המשיח והגאולה מיי"ד ממי"ש נאו!

מצורע - מוציא רע

ב. אפשר לראות גם קשר לפרשיות השבוע תזריע מצורע, בהם מדובר על הלכות ופרטי נגע וטומאת הצרעת. והרי הצרעת באה בגלל חטא לשון הרע כמ"ש במדרש רבה³¹ על הפסוק בתחילת פרשת מצורע³²: "זאת תהיה תורת המצורע": "תורת המוציא רע".
וכך מתאר הרמב"ם בהלכה האחרונה והמסיימת את הלכות טומאת צרעת³³ את השתלשלות הענינים איך לשון הרע מביאה וגורמת את נגע הצרעת, ולשון הרע מביאה וגורמת למחלוקת ושנאה וטינה בין יהודים, וזהו מעין התוכן של הנ"ל מה שקרה בין תלמידי רבי עקיבא, ובהשגחה פרטית פרשיות תזריע-מצורע הן ע"פ רוב בימי העומר. [והעונש היה שכולם מתו באותו הפרק - בדומה לטומאת צרעת שהיא טומאה חמורה הכי קרובה לטומאת מת]. וכנ"ל זהו גם הענין של ממרים, שיש מחלוקת בין התלמידי חכמים, ואי ציות לבית דין הגדול ולסנהדרין.

לשון הרע בצדיקים

ג. וענין זה דומה גם לדברי הרמב"ם בהלכה הנ"ל המסיימת את הלכות טומאת צרעת, שמדבר על השתלשלות דברי הלשון הרע, ומקשר זאת לדיבורים נגד שאר הצדיקים, וז"ל: "קל וחומר לבני אדם הרשעין והטפשים שמרבים לדבר גדולות ונפלאות. לפיכך ראוי למי שרוצה לכווין אורחותיו - להתרחק משיבתם ומלדבר עמהם כדי שלא יתפס אדם ברשת הרשעים וסכלותם. וזה דרך ישיבת הלצים הרשעים: בתחילה מרבין בדברי הבאי כענין שנאמר³⁴: 'כסיל ברוב דברים' ומתוך כך באין לספר בגנות הצדיקים כענין שנאמר³⁵: 'תאלמנה שפתי שקר הדוברות על צדיק עתקי'. ומתוך כך יהיה להם הרגל לדבר בנביאים ולתת דופי בדבריהם וכו'. ומתוך כך באים לדבר באלוקים וכופרים בעיקר וכו', והרי הוא אומר³⁶: 'שתו בשמים פיהם ולשונם תהלך בארץ; מי גרם להם לשית בשמים פיהם, לשונם שהלכה תחילה בארץ; זוהי שיחת הרשעים וכו', אבל שיחת כשרי ישראל אינה אלא בדברי תורה וחכמה [וכפי שאומר ה"צ"צ ב"אור התורה" בריש פרשת מצורע שזהו הפירוש "זאת תהיה תורת המצורע ביום סהרתו", היינו שלימוד התורה בדיבור, הוא התקנה לדיבור לשון הרע וטומאת צרעת, (ולכן עצרת אותיות צרעת, שמתן תורה ולימודה הוא התיקון לצרעת. ויימנך הוי' תרעץ אויב"; היינו שלימוד התורה שניתנה מימין, כמש"נ: "מימינו אש דת למו" תרעץ ותשבר [תרעץ - אותיות - צרעת] ותבטל הצרעת!]]. לפיכך הקב"ה עוזר על דם, ומזכה אותם בה, שנאמר³⁷: "אז נדברו יראי הוי' איש אל רעהו, ויקשב הוי' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי הוי' ולחושבי שמו".

31 פט"ז, ב-ו.

32 יד, ב.

33 פט"ז ה"י.

34 קהלת ח, ב.

35 תהילים לא, יט.

36 תהילים עג, ט.

37 מלאכי ג, טז.

38 יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" - מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

39 אבות פ"א מ' יב.

עול, היפך יראת שמים, והראיה שלא הולך לבית מרוח או למועדון ודיסקוטק אלא הוא בא בין חסידים לביהכנ"ס או לביהמ"ד כי רוצה התוועדות חסידית ועושה זאת מתוך "רגש חסידי", וכאן הוא "אבן הבוחן"; שדבר שאומר אד"ש מה"מ שהוא "מג' קליפות הטמאות לגמרי" (שכך התבטא אז אד"ש ע"כ) והוא עושה זאת מרגש "חסידי" שחושב להיות יותר חסידי ולהתקרב עי"כ; זה חמור מאוד, ואבן הבוחן אם מקושר לאד"ש או ל"דורות קודמים". ואכן במשך דורות חסידים התוועדו עם "משקה", ובלי הגבלות, ועתה משום מה חפץ אד"ש לאסרו מאיזו סיבה שתהיה, ו"נתינה תורה ונתחדשה הלכה", ובא מישהו ועושה זאת עם רגש חסידי, הרי"ז אבן הבוחן על התקשרותו לכ"ק אד"ש מה"מ, ולכן אינו יכול ללכת ל"שליחות שלי" - התלוכה שהרבי אוסר על אלה שעברו הגזירה. וא' המשפיעים כתב לאד"ש שעבר על הגזירה וביקש "תיקון", וע"כ ענה לו אד"ש: "מה אעשה שכבר עזב את הקלאמקע". לאחר שהפציר רבות והתחנן על נפשו, נתן לו הרבי התיקון להשפיע על אחרים שישמרו התקנה, ולא יעברו על הגזירה.

"כולה משקה"

פעם היתה ידיעה בעיתונות על פעולה של חב"ד בצבא, והיה כתוב שמלבד מבצעי המצוות שעשו עם החיילים, נתנו להם "וודקה", והרבי הורה או להרב בערקה ז'ל וולף (שהיה אז דובר חב"ד בארה"ק, והוא היה ממונה על הפרסומים בעיתונות) לפנות לעיתונים ולשנות שלא יכתבו המילה "וודקה", שהוא שם רוסי של גוים, אלא "משקה" בשם בלה"ק.

"כ"ח ניסן - קבלת פני משיח"

א. בקשר לכ"ח ניסן שבשנת תנש"א כ"ק אד"ש מלך המשיח אמר "אני את שלי עשיתי, ועתה עשו אתם כל אשר ביכולתכם להביא המשיח והגאולה!"; ומה אנו יכולים לעשות שהרבי לא יכול, היינו קבלת פני המשיח, הרבי יכול והביא הגאולה אלינו, והכריז: "הגיע זמן גאולתכם!" אבל אנו העם צריכים לקבל את מלכותו, ואת פניו! היינו שמלבד האמונה, הבטחון והציפייה לביאת המשיח, ומלבד קבלת המלכות של מלך המשיח ע"י העם, אנו צריכים כבר עכשיו לקבל פניו בשמחה גדולה, שקבלה זו בוודאי תביא מיד את התגלות המשיח והגאולה! ובהתוועדות ש"פ חיי שרה אמר "השליחות היחידה שנשארה היא לעשות קבלת פני משיח!".

בג' מנחם אב תשנ"ד, 30 יום אחרי ג' תמוז, עשו ב-770 "בית משיח" כנס תודה לרופאים על התמסרותם לרפואת הרבי [ומעניין שכבר אז כל העסקנים של אד"ש הבינו, ולא קראו לכנס זה "שלושים"...] וכ"א מהרופאים סיפר משהו. וד"ר אלי שיחי' רוזן (שהוא היה רופא כללי יום יומי) סיפר שבשנים האחרונות הרבי קרא לו הרבה פעמים ומלמל לאוזנו משפטים רבים שלא הבינם, אבל שתי מילים שחזר אד"ש עליהם פעמים רבות והד"ר תיאר איך שאד"ש הביען במילים באופן ברור "שירה וזמרה! שירה וזמרה!" [ואח"כ גם סיפר כנ"ל הרופא השני ד"ר פלדמן, א"כ יש בזה שני עדים].

היום אם בקולו של המשיח תשמעו!

ב. שמעתי ביאור נפלא בגמ' סנהדרין (צח, א) שרבי יהושע בן לוי שאל את המשיח מתי יבוא? וענה לו היום! ולמחרת אמר לאלהיו שהמשיח שייקך לו, ואלהיו ענה שכוונתו "היום אם בקולו תשמעו", ונשאלה השאלה, הרי ביום

הקודם לא אמר לו תנאים, אלא שהבטיח שיבוא היום!?

והביאור בזה, אפ"ל שהמשיח אמר שיבוא היום זה היה מסר והבטחה בלי תנאים, ומה צריך לקרות כששומעים מהמשיח עצמו שהוא מגיע, ובלי תנאים? המינימום שצריך להכין לו את קבלת הפנים לכבודו, גם בכל מלך או נשיא שמודיע שמגיע למקום ולעיר מסוימת, מכינים לו קבלת פנים. מסדרים ומנקים את העיר, ומכינים שטיחים ותאורה חגיגית ושולטים "ברוך הבא למלך!", וכל שכן כששמעו שמלך המשיח מגיע צריכים להכין לו קבלת פנים, אם ססגונית כנ"ל, וע"י סעודה לכבודו או קבלת פנים רוחנית; ולדוגמא שכל הציבור היו צריכים להתכנס ולומר כל התהילים של דוד מלך המשיח וכיו"ב. הבעיה שלהם היתה שהם חיכו עד שיעבור היום לראות אם הוא מגיע ולא הכינו הקבלת פנים, שרבי יהושע בן לוי האמין אבל הציבור לא ערכו הקבלת פנים, ואם אין קבלת פני המלך אינו יכול לבוא, כי זהו חילול ובויון פני המלך אם הודיע מקודם שמגיע, משא"כ אם בא פתאום.

וזהו הפירוש "אם בקולו תשמעו" - אם בקולו של המשיח ישמעו ויקבלו את דבריו בבטחון ולא בפקפוק, שאז יעשו שמחה גדולה לקבלתו, כי בוודאי מגיע כהבטחתו.

שמחה וביטחון!

ג. מספרים שפעם בירושלים הרבה זמן לא היה גשם, ואפילו לא היו מי שתיה בבורות, וה'פחה', השולט הערבי, ידע את כוח היהודים, וגזר שהם מוכרחים לפעול בענין אצל הקב"ה, ואם עד יום מסוים בשקיעת השמש לא ירדו גשמים שימלאו הבורות, הוא יגרש את כל יהודי העיר והסביבה, שזו היתה גזירה נוראה! היהודים ששמעו על הגזירה התפללו לה', אבל אותו היום בצהריים הגיע והיה יום בהיר ולא היה זכר לרוחות ועננים. מה עשה רב העיר? גזר על כל היהודים באותו אחר הצהריים שיבואו לביהכנ"ס עם מעילי הגשם והמטריות ושכולם יגידו את כל התהילים, והבטיח שכשיצאו ירד גשם שוטף [וכמובן שהלצים והספקנים שבשוליים צחקו מהוראה זו, אבל רוב הציבור ככולו ציית להוראת הרב, וכמובן שלא היו ממרים], וכך היה, שכל הציבור אמרו את כל התהילים, וכשיצאו מבית הכנסת כבר היה גשם שוטף והבורות התמלאו ב"ה במים בזכות התפילה והאמונה והביטחון.

וכן תהיה לנו בדברי הרבי והבטחתו.

וההוראה לנו לפועל ששמענו מאד"ש מלך המשיח שיל"ו הגיע זמן גאולתנו! ושצריכים לעשות לו קבלת פנים המונית, ואמנם עשו למשיח קבלת פנים בשירה וזמרה, אבל זה צריך להיות באופן המוני לאלפים ורבבות ואז כבר מזמן היה מגיע!

ביאור נפלא זה שמעתי בשיעור משיח מהגאון הרב שלום דובער הלוי שיחי' וולפא.

לזכות

החתן הרה"ח ישראל שיחי' סילווערשטיין

והכלה חיה מושקא שתח"י ראדאל

לבואם בקשרי השידוכין בשעה טובה ומוצלחת

ויה"ר שיקמו בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוות ומאור החסידות מתוך בריאות אושר ושמחה וירור מהם הוריהם נחת חסידותי ומכל יו"ח תמיד כל הימים ויזכו לקבלת פני מלך המשיח בשמחה, מי"ד ממ"ש נא"י;

נדפס ע"י

הורי החתן אברהם יצחק וזוגתו לאה שיחי'

והורי הכלה שמואל הכהן וזוגתו שיינא דבורה שיחי'

(דברים שטאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכנ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!